

LION

5 jarige Saroo woont in een arm dorpje in India, samen met zijn mama, broer en zussen ... tot op de dag dat hij alleen op een trein stapte en verdwaalde. Vijfentwintig jaar lang.

Spoiler alert: Saroo's biologische moeder begrijpt dat zijn adoptieouders zijn familie zijn, maar ze is dolgelukkig om hem weer te zien. Ze is nooit gestopt met hopen op zijn terugkeer. Saroo's adoptieouders omarmen zijn biologische moeder als onderdeel van Saroo's leven, en Saroo geeft aan dat het vinden van haar zijn vragen heeft beantwoord zonder zijn adoptieouders te vervangen.

Als de film eindigt, belt Saroo zijn adoptieouders op. Zijn woorden zijn perfect, "Hoi mama. Ik ben veilig, en de vragen zijn beantwoord. Er zijn geen dode uiteinden meer. Ik heb mijn moeder gevonden. Ze bedankt je voor de opvoeding, en weet dat je mijn familie bent. Ik heb haar gevonden, maar het verandert niet wie je bent. Ik hou zoveel van jou, mama en papa, en Mantosh."

De adoptie-aansluiting

Ik hou ervan dat LION echt Saroo's achtergrondverhaal laat zien. Een trieste waarheid is dat het achtergrondverhaal van veel internationaal geadopteerde kinderen verloren is gegaan of onbekend is. LION is een sterk statement dat, zelfs als een verhaal vergeten is - het is er nog steeds om ontdekt te worden. Zelfs als mensen ondeugdelijk zijn, kunnen ze nog steeds wachten om ontdekt te worden. Saroo zegt tegen zijn adoptieouders: "Jij hebt ook ons verleden geadopteerd."

LION geeft op verantwoorde, realistische en gezonde wijze een beeld van de zoektocht en de reünie in de adoptie. Saroo's adoptiefamilie ondersteunt consequent zijn acceptatie van zijn geschiedenis. Ze steunen zijn verlangen om zijn geboortegezin te vinden, en verheugen zich als hij ze vindt. Saroo's biologische moeder heeft altijd gewacht op de terugkeer van Saroo, maar ze accepteert ook volledig dat Saroo's adoptieouders zijn familie zijn; ze is hen dankbaar en begrijpt dat Saroo deel uitmaakt van hun wereld. Saroo vindt zijn biologische moeder, en door haar is hij in staat om alle antwoorden te vinden die hij nodig heeft; het vinden van haar vult gaten in zijn levensverhaal, maar vervangt niet de rol van zijn adoptiegezin in zijn leven.

Sterke punten

Saroo geeft niet op als goedbedoelde vrienden hem vertellen dat hij moet accepteren dat zijn geboortefamilie voor altijd verloren is. Hij blijft zoeken. Hoewel Saroo in het kort impliceert dat zijn adoptiegezin niet zijn "echte" familie is, realiseert hij zich uiteindelijk dat zijn geboortegezin en zijn adoptiegezin allebei zijn echte familie zijn. Saroo krijgt de ruimte en de genade om het scala aan emoties en gedachten te ervaren die met zijn reis gepaard gaan.

Saroo vindt wel dat zijn vragen worden beantwoord door het vinden van zijn geboortefamilie, en het is opvallend dat zijn verlangen om naar hen te zoeken vooral werd aangewakkerd door zijn inlevingsvermogen in het verdriet dat hij zich voorstelde bij het verlies van hen. Hij drukt zijn behoefte uit om "ze te vinden en ze te laten weten dat ik in

orde ben." Saroo verborg zijn zoektocht voor zijn adoptieouders voor een tijdje, en legde uit: "Ik wilde niet dat je het gevoel had dat ik ondankbaar was." Zijn adoptiemoeder vertelt Saroo dat ze echt hoopt dat hij zijn biologische moeder vindt, want "ze moet zien hoe mooi je bent."

Saroo probeert het altijd goed te doen door en voor degenen in zijn leven.

De film legt vast hoe Saroo's langverwachte verleden nog steeds aanwezig is in zijn dromen en herinneringen.

Zwakke punten

Helaas is Saroo's happy end niet voor elke geadopteerde weggelegd.

Niemand kan garanderen dat wanneer we starten met onze zoektocht dat we dan ook effectief vinden wie we zoeken, dat we de vragen kunnen stellen en ook oprecht antwoorden/de waarheid zullen horen, dat beide ouders elkaar accepteren in de positie die ze hebben in het kinds leven.

Er zijn zoveel ontelbare scenario's gevoed door zoveel redenen, aspecten, omstandigheden waar je als geadopteerde geen controle over hebt om een happy end te garanderen.

Vele geadopteerde hebben gezocht en niet gevonden of kunnen niet zoeken vanwege bepaalde redenen/omstandigheden en blijven dus heel hun leven met dat verdriet en verlies zitten. Dan is deze film best wel pijnlijk om te zien en krijg je valse hoop. De vraag is dan is valse hoop beter dan helemaal geen hoop?